

frem — sagde jeg til mig selv: umuligt, utænkeligt, det vilde jo være en Fornærmelse mod Kongehuset, det vilde være at give det Udseende af, at der var sat en Boycotting i Gang, en økonomisk Krig over for Kongehuset, at man havde nægtet en Bevilling, som man vidste, at Hoffet satte særlig Pris paa, for derigennem at fordrive de gamle Ministerier og gennemføre et Systemskifte. Jeg tænkte mig, at et saadant Forslag umuligt kunde blive fremsat, fordi Kongehuset, Hoffet, Kronprinsen ikke kunde ønske det, Hoffet kunde ikke ønske, at det blot fik Skin af noget saadant, at en saadan Bevilling ligesom var Betaling for et Systemskifte eller en Del af Betalingen derfor. Der er jo sket noget lignende i Norge, vi vide jo alle sammen, hvorledes den svenske Konge og hans Hus efterhaanden blev boycotted af det norske Storting til at indrømme Folket Selvstyre. Men jeg sagde til mig selv: noget saadant kan umuligt være Tilfældet herhjemme. Vort Kongehus kan ikke ønske det; hvis den ny Konseilspræsident antydede Muligheden af at fremsætte et saadant Forslag, vilde vort Kongehus nedlægge et bestemt Veto derimod.

Da jeg saa lidt senere saa f. Eks. Trafikministerens Organ og for øvrigt hele den øvrige Venstrepressen mane til Taalmodighed, saa sagde jeg til mig selv: naa ja, nu er da al Fare for mange Penge til Prinsesser og Feltskyts osv. overstaaet. Der blev manet til Taalmodighed! Nu vel, er der nogen, hvem denne Formaning fra den samlede Venstrepressen efter Systemskiftet maa gælde, saa er det dog vel dem, som bedst kunne øve Taalmodighed, og da først og fremmest Prinsesser, som jo have det godt og ikke lide Nød, og Militarismen har det jo heller ikke saa daarligt. Jeg tænkte da: Naar der bliver manet til Taalmodighed, saa faa ogsaa Prinsesserne Lov til at være taalmodige, og der er foreløbig ikke Tale om, at et saadant Lovforslag vil blive indbragt. Det beroligede mig altsaa ikke saa lidt. Men helt rolig, fuldkommen beroliget i denne Henseende blev jeg den Gang, da den højtærede Finansminister under Finanslovens første Behandling sagde: Sparsommelighed! Da han under Finanslovens første Behandling sagde Sparsommelighed, saa tænkte jeg: nu er der ingen Fare; skulle vi spare, saa skulle vi dog først og fremmest spare der; hvor der hverken er Nød eller Trang eller nogen som helst Opfordring til at bruge Statens Midler. Nu ved jeg nok, at den højtærede Finansmini-

ster er en stor Ironiker, og ikke blot selv er det, men ser Ironi alle Vegne ogsaa hos andre. Da min ærede Partifælle, vor Finanslovsordfører under Finanslovens første Behandling, havde fremsat en Række Forslag om Sparsommelighed, om virkelig Sparsommelighed, om demokratisk Sparsommelighed, saa svarede den højtærede Finansminister ham, at disse Forslag om Sparsommelighed fra den Side maatte han anse for Ironi. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes et Ministerium, som har gjort Sparsommelighed til sin Parole, kan betragte et virkelig alvorligt Forslag om en klækkelig Nedsættelse af de militære Udgifter for Ironi, særlig da denne Nedsættelse jo kræves af Venstres Program; det kan jeg ikke forstaa. Men her synes jeg ved Behandlingen af dette Forslag, som nu foreligger, at der virkelig kunde være Tale om Ironi. Her forekommer det mig, at det er en Ironi — jeg ved ikke, om jeg skal sige en blodig Ironi eller den allerfineste Ironi — at den Regering, som gør Sparsommelighed til sit Løsen, som en af de første Frugter af denne Sparsommelighedspolitik, kan fremsætte et Lovforslag om 240,000 Kr. til to Personer. Jeg kan ikke opfatte den højtærede Finansministers Udtalelser anderledes, end at han er netop den overordentlig fine Ironiker, som han jo ogsaa gælder for. Han har villet gøre Sparsommelighed til en Frase, som herefter ingen alvorlig Venstremand mere kan tage i sin Mund. For saa vidt skal jeg ikke have saa meget imod denne Ironi; den kan under fremtidige Forhandlinger i dette Ting gøre sin Nytte netop for vort Parti og vort Partis Krav.

Jeg taler stadig om de 240,000 Kr., og Krav om mere foreligger der jo heller ikke i dette Øjeblik, men dog ere jo Tingets Medlemmer vel vidende om, at disse 240,000 Kr. have Konsekvenser; for der er endnu to uforsørgede Prinsesser tilbage — den ene er endda allerede over den giftefærdige Alder — og gaa vi ind paa dette Forslag, saa behøver man jo ikke at se ret langt ud i Fremtiden for at vide, at der vil komme yderligere Krav om 240,000 Kr. til, saaledes at vi altsaa nærme os meget stærkt den halve Million i dette, man kan vel ikke sige uproduktive Øjemed — der er jo Tale om Medgift —, men i dette dog ret unyttige Øjemed. Ja, jeg forstaaer ikke rigtigt, at dette skal være en af de første Frugter af Systemskiftet, jeg forstaaer dette, som om det er de gamle Former, der gaa igen med ny Navne i Ministeriet: Tronen, Alteret og Sabelen,